

Sygn. akt XVII AmT 8/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 grudnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Maria Witkowska**

Protokolant: sekretarz sądowy Patrycja Żuk

po rozpoznaniu w dniu 09 grudnia 2015r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania **M. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „(...) mgr M. M.” z siedzibą w C.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania M. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „(...) mgr M. M.” z siedzibą w C. od Decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 06 listopada 2014 r. Nr (...)

1. oddala odwołanie,

2. zasądza od M. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „(...) mgr M. M.” z siedzibą w C. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XVII AmT 8/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 06 listopada 2014 roku Nr (...), skierowaną do M. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „(...) mgr M. M.” w C., pozwany – Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej na podstawie art. 210 ust. 1 i 2, art. 209 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2014 r., poz. 243) oraz na podstawie art. 104 § 1 kpa w związku z art. 206 ust. 1 Pt, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na M. M. w związku z niewywiązaniem się z obowiązku udzielania informacji lub dostarczenia dokumentów przewidzianego w art. 7 Pt za rok sprawozdawczy 2012, nałożył na M. M. karę pieniężną w wysokości 800 PLN, płatną do budżetu Państwa, za niewypełnienie określonego w art. 7 ust. 2 Pt obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca 2013 r. danych za 2012 rok dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Powód – M. M. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą „(...) mgr M. M.” w C. złożył odwołanie od przedmiotowej Decyzji w zakresie wysokości nałożonej na niego kary, wnosząc o jej obniżenie do kwoty 200 zł.

Powód wskazał, że po odebraniu zawiadomienia o wszczęciu postępowania w niniejszej sprawie w dniu 12 marca 2014 r., przy piśmie z dnia 19 marca 2014 r. wykonał zobowiązanie sprawozdawcze, przesyłając wszelkie wymagane dokumenty. Podkreślił, że jego zaniedbanie miało charakter incydentalny. Natomiast wysokość nałożonej na niego kary jest dla niego rażąco krzywdząca także z tego powodu, że w zeznaniu rocznym wykazał stratę wynikającą z bardzo

wysokich kosztów związanych z inwestowaniem w rozwój tworzonych sieci internetowych i zakup nowych technologii. Według powoda dopiero kara w kwocie 200 zł będzie adekwatna do popełnionego zaniechania. Powód podał przy tym przykładowo, że kary stosowane przez urzędy skarbowe w C. za niezłożenie w terminie deklaracji VAT 7 nie przekraczają właśnie tej wysokości.

Powód rozszerzył swoją argumentację odnośnie zasadności odwołania w piśmie z dnia 24 czerwca 2015 r.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód - M. M. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą „(...) mgr M. M.” w C. jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym wpisanym do rejestru przedsiębiorców pod nr. (...) (k. 5-13 akt sąd.).

Przedsiębiorca nie przedłożył w terminie do dnia 31 marca 2013 r. danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za rok 2012 w wykonaniu obowiązku z art. 7 ust. 2 ustawy Prawo telekomunikacyjne (okoliczność bezsporna).

Zawiadomieniem z dnia 03 marca 2014 r. Prezes UKE poinformował Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z niewywiązaniem się przez Przedsiębiorcę z obowiązku, o którym mowa w art. 7 Pt, za rok 2012. W tymże piśmie Prezes UKE wezwał Przedsiębiorcę do przekazania, w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia, danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2013 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary (k. 1-2 akt adm.).

W piśmie z dnia 19 marca 2014 r. Przedsiębiorca przedstawił swoje stanowisko w sprawie, w załączeniu przesyłając dane wymagane zgodnie z art. 7 ust. 2 Pt w postaci wypełnionego Formularza F00 oraz F06 za rok sprawozdawczy 2012 i 2013, a także zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2013 (formularz PIT-36), informację o wysokości dochodu (straty) z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2013 (formularz PIT/B) oraz informację o odliczeniach od dochodu (przychodu) i od podatku w roku podatkowym 2013 (formularz PIT/O). Przedsiębiorca wyraził czynny żal z powodu niewywiązania się z ustawowego obowiązku terminowego przekazania sprawozdania za rok 2012. Ponadto stwierdził, że zaniechanie miało charakter jednorazowy, a wcześniejsza ocena działalności jego firmy powinna być jak najbardziej pozytywna. Wskazując na fakt, iż w zeznaniu rocznym wykazana została strata wynikająca z bardzo wysokich kosztów związanych z inwestowaniem, Przedsiębiorca wniósł o możliwie najniższy wymiar kary. (k. 3- 20 akt adm.).

Pismami z dnia 13 maja 2014 r. i 08 sierpnia 2014 r. Prezes UKE poinformował Przedsiębiorcę o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy w sprawie, a także o możliwości ostatecznego wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów, o możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów (k. 24-26b akt adm.).

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że M. M. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą „(...) mgr M. M.” w C. nie wywiązał się z określonego w art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca, danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za poprzedni rok, ponieważ przedmiotowych danych za 2012 rok nie złożył do dnia 31 marca 2013 r.

Natomiast w przypadku zaniechania wypełnienia tego obowiązku zastosowanie ma przepis art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne, zgodnie z którym, kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty

zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe, podlega karze pieniężnej. Treść przytoczonego przepisu wskazuje na obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy w razie stwierdzenia okoliczności podlegających karze. Przepis nie wymaga więc wykazania zawinonego działania lub zaniechania przedsiębiorcy.

Stąd też Decyzją Prezesa UKE z dnia 06 listopada 2014 roku Nr (...) na podstawie art. 209 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 7 ustawy Prawo telekomunikacyjne na Przedsiębiorcę została nałożona kara pieniężna za wskazane naruszenie w wysokości 800 zł.

Bez znaczenia dla karalności miał fakt spóźnionego przedstawienia danych. Jak słusznie bowiem wskazuje Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 maja 2012 r. o sygn. III SK 35/11 (opublik. LEX nr 1170694) „Przepis art. 209 ust. 1 pkt 1-31 p.t. sankcjonuje karą pieniężną sam fakt niewykonania ciężących na przedsiębiorcach telekomunikacyjnych obowiązków. Wezwanie przedsiębiorcy do zaprzestania dalszego naruszania ustawowych obowiązków albo zaniechanie ich naruszenia przed wszczęciem odpowiedniego postępowania przez Prezesa Urzędu nie zwalnia przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z odpowiedzialności za niedochowanie wymogu przestrzegania sprecyzowanych w ustawie wymogów prowadzonej działalności.”

Wobec tego, że powód w odwołaniu zakwestionował wyłącznie wysokość nałożonej na niego kary pieniężnej i w tym zakresie zaskarżył Decyzję, Sąd, kierując się treścią art. 321 k.p.c. rozstrzygał wyłącznie w przedmiocie tejże kary.

Zaznaczenia wymaga, iż w myśl art. 210 ust. 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1 ustawy, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do (...) % przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Nadto ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes UKE powinien w świetle art. 210 ust. 2 Pt uwzględnić zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

W ocenie Sądu Prezes UKE uwzględnił wskazane dyrektywy wymiaru kary, miarkując w oparciu o nie karę pieniężną.

Sąd wziął pod uwagę, iż dane przekazywane przez przedsiębiorców na podstawie art. 7 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego pozwalają oceniać aktualny stan rynku usług telekomunikacyjnych, na który Prezes UKE może reagować, realizując cele Prawa telekomunikacyjnego. Dane zawarte w składanych formularzach zapewniają bowiem ciągłość określonych zasadniczych informacji o rynku i przedsiębiorcach telekomunikacyjnych. Z kolei nieprzekazanie tych danych przez Przedsiębiorcę daje mylny obraz stanu rynku, co ma znaczenie w szczególności przy jego analizie, również pod kątem czy występuje na nim skuteczna konkurencja. Ponadto przedmiotowe informacje są niezbędne dla stworzenia przez Prezesa UKE zgodnego ze stanem faktycznym raportu o stanie rynku telekomunikacyjnego ogłaszanego przez niego stosownie do treści art. 192 ust. 3 Pt w terminie do 30 czerwca za rok ubiegły. Tak więc zaniechanie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego wpływa na poprawność zgromadzonych i ujawnionych danych, tym samym przekładając się na adekwatność wskazanego raportu podawanego do informacji publicznej przez organ regulacyjny w wykonaniu obowiązku ustawowego nałożonego na ten organ.

Wprawdzie Przedsiębiorca ostatecznie przedłożył dane dotyczące rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych, to jednak nastąpiło to dopiero w toku postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia na Przedsiębiorcę kary pieniężnej za niewypełnienie tego obowiązku, przy czym stan bezczynności Przedsiębiorcy utrzymywał się ponad 11 miesięcy. Stosowne dokumenty (formularz 00 i formularz 06 za rok sprawozdawczy 2012) powód przedłożył z własnej inicjatywy, bez odrębnego wezwania w tym zakresie, co zostało wzięte pod uwagę przy określeniu wysokości kary.

Pozwany uwzględnił również okoliczność, iż Przedsiębiorca nie był dotychczas karany przez Prezesa UKE, co wpłynęło na złagodzenie wymiaru kary pieniężnej.

Do ustalenia wysokości podstawy wymiaru kary przyjęta została kwota całkowitych przychodów Przedsiębiorcy w kwocie (...) zł osiągniętych w 2013 r. (k. 15v akt adm.), gdyż przepis art. 210 Pt wprowadzający granicę maksymalnej kary nakładanej za naruszenie nie różnicuje rodzaju przychodów, w oparciu o które wyliczana jest kara pieniężna.

Jak przyjęto też w doktrynie, podstawę wymiaru kary pieniężnej tworzy łączny przychód ze wszystkich źródeł. Tym niemniej nie można pominąć informacji, że przychody Przedsiębiorcy uzyskane z działalności telekomunikacyjnej wyniosły (...) zł (k. 11 akt adm.), czyli (...) % ogółu przychodów.

Na możliwości finansowe Przedsiębiorcy nie wpływają jednakże tylko przychody Przedsiębiorcy. Sąd zgadza się ze stanowiskiem zaprezentowanym w piśmiennictwie, na które powołał się powód, iż przychód, bez uwzględnienia ponoszonych kosztów, nie daje obrazu możliwości finansowych ukaranego podmiotu. Oparcie podstawy wymiaru kary wyłącznie na kryterium wysokości przychodu nie pozwala na ustalenie stopnia dolegliwości kary finansowej. Dopiero ustalenie faktycznego dochodu podmiotu, w stosunku do którego prowadzone jest postępowanie o nałożenie kary pieniężnej, pozwala na właściwy wymiar kary (Maciej Rogalski, Komentarz do art. 210 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, LEX).

W przypadku Przedsiębiorcy koszty uzyskania przychodu przekroczyły wartość przychodu i wyniosły (...) zł (k. 15v akt adm.), jednakże jak podał powód sytuacja ta jest wynikiem poniesienia dużych nakładów na inwestycje, a nie złej sytuacji finansowej firmy. Okoliczność ta nie przekonuje więc do obniżenia kary nałożonej przez Prezesa UKE w wysokości 800 zł, tym bardziej, że jej wielkość jest symboliczna. Jak podał pozwany, kara ta jest jedną z najniższych wymierzonych za podobnego rodzaju naruszenie, a za jej złagodzeniem przemawiały też możliwości finansowe powoda. Dodatkowe zmniejszenie jej wysokości wobec poniesienia przez Przedsiębiorcę straty, aczkolwiek wywołanej przeznaczeniem przez powoda środków na rozwój tworzonych sieci internetowych i zakup nowych technologii, stałoby w sprzeczności z celami prewencyjnymi sankcji za niezastosowanie się powoda do obowiązujących wymagań prawa, jak również represyjno-wychowawczymi, zmierzającymi do wymuszenia na ukaranym przestrzegania reguł prawnych w przyszłości. Dodatkowo należy zauważyć, że fakt inwestowania w nowe technologie nie zwalnia Przedsiębiorcy z wypełnienia obowiązków związanych wykonywaniem przez niego działalności telekomunikacyjnej wobec organów administracji publicznej, w tym obowiązków finansowych nałożonych w drodze uznania administracyjnego.

Wobec powyższego Sąd uznał, że wysokość wymierzonej przez Prezesa UKE kary pieniężnej nie jest zbyt wygórowana, biorąc pod uwagę możliwości finansowe Przedsiębiorcy, a uzyskane przychody, nawet tylko te z działalności telekomunikacyjnej prowadzonej przez powoda są wystarczające, by uiścić karę bez zachwiania stabilności gospodarczej firmy.

W ocenie Sądu, Prezes UKE dokonał analizy wszystkich przesłanek, które winien wziąć pod uwagę zgodnie z treścią art. 210 ust. 2 ustawy Prawo telekomunikacyjne mając na względzie, że kary pieniężne są instrumentem o charakterze prewencyjnym i dyscyplinującym, służącym wymuszaniu przestrzegania podstawowych obowiązków wynikających z przepisów ustawy, przy uwzględnieniu celów stawianych przez Prawo telekomunikacyjne.

Sąd stanął zatem na stanowisku, że stan faktyczny sprawy uzasadniał nałożenie kary pieniężnej oraz ustalenie jej wymiaru w wysokości określonej w zaskarżonej Decyzji, tj. w kwocie 800 zł. Karę tą należy uznać minimalną w świetle przychodów Przedsiębiorcy, aczkolwiek proporcjonalną do naruszenia przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne. Powód domagając się zmniejszenia jej wymiaru do kwoty 200 zł nie wskazał żadnych nowych okoliczności, które nie zostały uwzględnione przez pozwanego, a które uzasadniałyby obniżenie kary nałożonej w Decyzji.

Z powyższych względów, nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania, na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c. podlegało ono oddaleniu.

O kosztach postępowania postanowiono stosownie do treści art. 98 i 99 k.p.c.

SSO Maria Witkowska